

Englishwomens' Rev. bemærker hertil: Naar Kvinder ere trængte ind paa de Arbejdsomraader, der hidtil have været Mændenes, er det i Reglen sket ved, at hines Arbejde kan faas billigere, men dette kan ikke ubetinget anses for en Vinding. Fru Fawcett sagde i et Foredrag, hun nylig holdt, at Kvindernes Arbejdsevne nedbrydes hurtigere end Mændenes, fordi de betales daarligere. Det første, Kvinder spare paa, er Kosten, og deres daarlige Helbred skyldes ofte Mangel paa Næring. For nogle Aar siden anstilledes der en Sammenligning mellem Mænd og Kvinder i Postvæsenet. Kvinderne arbejde ligesaa hurtig og nøjagtig som Mændene, men de blive hurtigere anstrængte, især ny ankomne. De fik den Gang 720 Kr. om Aaret, skulde gaa klædte som Damer, og mange af dem boede langt borte og maatte betale Jærnbanebillet. Naar de fik Alderstillet, anvendte de det til Middagsmad. Først naar de var stegne 180 Kr. om Aaret, fik de Middag omtrent hver Dag. Deres Begyndelseslønnings er siden da sat op til 1170 Kr., men dette er alligevel mindre, end Mændene i samme Afdeling have.

En ny Slags Kvindeforening. En energisk og menneskekjærlig Amerikanerinde, Miss van Etten, bekendt for sine ivrige Bestræbelser for at samle Arbejderskerne i New York i Fagforeninger, har tillige anstillet Undersøgelser med Hensyn til den Arbejdsløn, der bydes Kvinder, og de Midler, der kunne anvendes for at forhøje den. Hun har foreslaaet Dannelsen af en Kvindeforening, hvis Medlemmer forpligte sig til kun at købe Varer, der ere forsynede med Attest for, at der er betalt austændig Arbejdsløn for dem. En saadan Attest maa selvfølgelig bære vedkommende Fagforenings Adresse, saa at Kjøberen, om hun ønsker det, kan undersøge Sagen nærmere. De Handlende ere ikke villige til at indlade sig paa dette.

„De kunne umulig“, sagde en Handlende, „vænne Damerne af med deres Yndlingsforhøjelse: at støve om efter de billigste Varer“.

„Vi betale alle dem godt, der arbejde for os“, sagde en anden, „men hvor meget vi betale, bliver vor Sag. Vi have hidtil ført vor Forretning uden at fremlægge vore Bøger til udenforstaaendes Eftersyn, og vi agte at blive ved dermed“.

„Men sæt, en Snæs af Deres Kunder kom og forlangte Varer, der var forsynede med den omtalte Attest?“

„Naa, hvis sligt nogen Sinde skulde ske, vilde vi tænke nærmere derover“.

Der er imidlertid al Sandsynlighed for, at det vil ske. Miss van Etten tror, der findes mange Kvinder, der ønske, at deres arbejdende Søstre skulde betales ordentlig, ikke sultefødes, — saa mange, at Sagen maa kunne føres igjennem. Noget af det besværligste er at vinde de stakkels, slet lønnede Arbejderskers Tilslutning. De bedre stillede have mere Indsigt, mere Mod til at stifte Foreninger o. s. v. „De Kvinder, der ere allervanskeligst at faa i Tale, ere dem, der arbejde for $\frac{1}{4}$ Dollar, (næppe 1 Krone) om Dagen“, siger Miss van Etten. Men hun taber ikke Modet. Der tænkes paa at anlægge en Fabrik, som skal staa under de kvindelige Fagforeningers Tilsyn, og en Forening skal dannes, hvis Medlemmer forpligte sig til kun at købe Varer med denne Fabriks Stempel. Mæn haaber snart at se gode Følger af disse Foranstaltninger.